

isolering, Danmarks henliggen uden virkelige garantier, uden sikkerhed for hjælp mod angreb og uden egne forsvarsmidler af betydning.

Man kan hertil sige, at Danmark ikke hidtil har sluttet forbund med andre magter, at Danmark siden Napoleonskrigene har holdt sig uderfor alliancer med stormagterne, at den neutralitetspolitik, vi førte gennem det 19. og første halvdel af det 20. århundrede, har holdt os udenfor krig fra 1864 til 1940.

Herpå vil jeg svare, at denne politik ikke længere er tilstrækkelig i den tilstand, verden nu befinder sig.

Det gamle Folkenes Forbund, der under store forventninger blev stiftet efter den første verdenskrig, kunne ikke forhindre udbrudet af den anden. Og den nye organisation, De forenede Nationer, som blev oprettet efter den anden verdenskrig, giver, som forholdene har udviklet sig, endnu ikke alene i sig selv den sikkerhed, den tryghed, det var tanken at fremkalde, og som Danmark og andre lande længes efter. Stormagterne har ikke kunnet blive enige om at gennemføre de foranstaltninger, som efter De forenede Nationers pagt er hovedforudsætninger for at skabe virkelig sikkerhed i verden. Forsøgene på at enes om kontrol med atomvåben, om nedrustning og om oprettelse af militære styrker til rådighed for De forenede Nationer er trods fire års bestræbelser alle mislykkedes.

Det er i denne situation, at demokratiske magter, folkestyrede magter, hvis *fredelige hensigter* ingen med rette kan drage i tvivl, tilbyder os samarbejde.

Under disse omstændigheder mener regeringen at måtte råde at tage imod tilbudet om, at Danmark slutter sig til til Atlantpagten.“

Forslaget mødte ved 1. behandling i folketinget tilslutning fra ordførerne for socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti.

Som ordfører for det radikale venstre tog *Jørgen Jørgensen* derimod afstand fra forslaget. Han udtalte bl. a.: „Jeg opfordrer så indtægende, som jeg kan, dette tings medlemmer til at overveje og gennemtænke endnu en gang alle de forhold, der knytter sig til tilslutning til pagten. Jeg er overbevist om, at der er stor usikkerhed og megen tvivl i mange menneskers sind overfor den beslutning, som regeringen opfordrer rigsdagen til at træffe, men en afgørelse af denne karakter bør ikke træffes af mennesker, der er fyldt af tvivl i deres sind. Et spørgsmål af så stor betydning bør ikke afgøres, før både rigsdagen og befolkningen har haft tid til grundigt at klare sig konsekvenserne af et sådant skridt. Og der er jo ingen nødvendighed for, at denne sag hastes igennem. Der er tid til at tænke sig om. Den fremgangsmåde, som retsforbundet har foreslået, at